

Hestene sulde ihjel, men ikke, at Ministeriet uden Bevilling kan foretage de Fourageindkjøb, hvortil Bevillingen er bleven neget. Det har gjort mig ondt, at jeg har skullet komme saaledes ind paa dette Punkt, hvor jeg er i Uoverensstemmelse med flere af mine Meningsfæller, men jeg har anset det for min Skyldighed, netop fordi jeg helst vilde have undgaaet, at dette Punkt var kommet frem. Jeg tror i det Hele, at naar vi behandle Punkter af Statsrevisionens Betænkning, hvorom der ikke foreligger Indstilling, skal man hellere undlade at røre ved dem end at komme frem med saamange uoverensstemmende Meninger her i Thinget, fordi det kun gjør Sagen vanskeligt for Statsrevisionen, der ofte har ondt ved at vide, hvad den egentlig skal holde sig til. Særligt skal jeg bemærke, at naar den meget ærede Ordfører for Finantsudvalget lagde dette ind i Kontoen og talte paa Udvalgets Vegne, saa var det dog ikke hele Udvalget, ja, ikke engang hele Flertallet, der havde den Anskuelse, thi der var et Medlem af Flertallet, nemlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein), som ikke delte denne Mening og derfor undlod at stemme. — Naar den høitagede Krigsminister omtalte Kontoen „Dagpenge“, saa skal jeg ganske kort dertil bemærke, at det er meget beklageligt, at Sagen har faaet det Udfald, den i Pragis har faaet — jeg haaber især, det er en Pragis, som ikke skal vedvare — thi derved har det ingen Betydning haat, hvad der foregik i Samlingen 1868—69. Ved Behandlingen af Loven om Felt- og Kantonnementstillæg blev nemlig et Forslag taget ud, fordi man ikke vilde gaa saa høit, men nu ere Dagpengene spørre, end de vare i det oprindelige Forslag til den nævnte Lov. Efter dette skulde de ældste Generaler have 14 Kroner, de yngste 12 Kroner, men nu faae de 16 Kr. — Med Hensyn til de øvrige Bemærkninger, den ærede Minister gjorde, skal jeg kun udtale, at det forekom mig, at han havde følt sig noget ubehagelig berørt ved, at der i Betænkningen er anket over den Langsomhed, der undertiden vises med Hensyn til Besvarelsen af, hvad Statsrevisionen har spurgt om. Jeg skal i den Henseende oplyse, at jeg, da jeg havde skrevet disse Linier, forespurgte mig for at faae Oplysning om, hvorvidt der ikke kunde siges Noget til Undskyldning i den Henseende, men det Svar, jeg fik, gif ud paa, at der ikke var Noget at sige til Undskyldning i den Retning. Den ærede Minister har nu omtalt, at der er sendt nogle Aktstykker den 7de Juli, hvorimod det endelige Svar først kom i September, og det forandrer naturligvis Sagen noget, men der er dog i alt Fald gaaet noget over de 8 Uger. Jeg skal henstille, om det ikke under saadanne Forhold kunde lade sig gjøre, at Statsrevisionen foreløbig fik Grunden at vide til, at man ikke var i Stand til at svare indenfor det Tidrum, som staar omtalt i Statsrevisionens Instrux. — Endelig skal jeg vende mig til

nogle Bemærkninger af det ærede Mindretal, hvilke rigtignot nu ligge noget længere tilbage. Jeg er aldeles enig med ham i, at der naturligvis ikke kan være Tale om at ville affære det høie Lands-thing fra at behandle de 4 Indstillingspunkter, som vi have ment i dette Dieblit burde udtages. Det ærede Mindretal mente, at Ordet „udtages“ var mindre korrekt. Jeg skal ikke strides med ham derom, men det forekommer mig dog, at man, naar der tidligere stod 6 Punkter, og der nu kun staar 2, har udtaget 4. Jeg mener naturligvis ogsaa, at det andet Thing er stillet frit, men jeg maa tilføie, at denne Frihed er af en vis formel Natur. Jeg behøver ikke nærmere at paavise dette, thi det er vistnok anerkjendt af Alle, at man, naar en Sag svæver for Retten, for en Domstol, pleier at afholde sig fra at udtale sin egen Dom; man holder denne tilbage, indtil Dommen er falden. — Det ærede Mindretal kom nærmere ind paa, at enten det ene eller det andet Tilfælde kunde indtræffe. Blandt Andet nævnte han, at det kunde stille sig saaledes, at Rigsretsaktionen bortfaldt, hvis et af de paagjældende Punkter paany blev sat ind og fik en anden Affattelse. Jeg vil dog sætte et stort Spørgsmaalstegn derved. Det er vistnok et meget omstridt Spørgsmaal, som jeg dog tror, at de fleste Retskyndige ville besvare derhen, at Rigsretsstiltale, naar den engang er vedtagen, vanskelig kan bortfalde eller tages tilbage. Særligt er dette jo, som det ærede Mindretal selv betegnede det, Fantasier, og jeg skal derfor ikke være saa fantastisk at følge det ærede Mindretal ind paa disse Bemærkninger.

Da ikke flere begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved:

- 1) Ændringsforslag af Udvalgets Flertal (Bajer, Bojsen, Ørup og Suel):

Forslaget affattes saaledes:

„Med fornødent Forbehold med Hensyn til de Punkter, for hvilke Folkethinget i indberende Samling har besluttet Tiltale ved Rigsretten, og med nedenstaaende Udtalelser godkjenner Rigsdagen for sit Vedkommende Statsregnskabet for 1874—75:

1) Statsregnskabets § 10. Reservesfonden. Det passerer, at der i Genhold til Lov af 20de December 1873 er 11,000,000 Kr. til Indtægt og 18,953,396 Kr. 93 Ore til Udgift.

2) Statsregnskabets § 23. Statsrevisionen for 1875—76 vil have at behandle de fra Marineministeriet den 9de September 1876 modtagne Besvarelser.“

blev, efter at der ved den paa sædvanlig Maade foretagne Afstemning kun var afgivet 45 Stem-